

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 19 stycznia 2010 r. *

W sprawach połączonych T-355/04 i T-446/04

Co-Frutta Soc. coop., z siedzibą w Padwie (Włochy), reprezentowana przez W. Viscardiniego oraz G. Donę, avvocati,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej reprezentowanej początkowo przez L. Visaggię oraz P. Aalto, a następnie przez P. Aalto oraz L. Pretego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: włoski.

mającej za przedmiot – w sprawie T-355/04 żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 2004 r. oddalającej wstępny wniosek o udostępnienie danych dotyczących przedsiębiorców zarejestrowanych we Wspólnocie jako importerzy bananów oraz żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji oddalającej potwierdzający wniosek o udostępnienie, jak również – w sprawie T-446/04 – żądanie stwierdzenia nieważności wyraźnej decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2004 r. odmawiającej udostępnienia wskazanych wyżej danych,

SĄD (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe i S. Soldevila Fragoso (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 grudnia 2008 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1. *Przepisy wspólnotowe dotyczące dostępu do dokumentów*

¹ Zgodnie z art. 255 ust. 1 WE:

„1. Każdy obywatel Unii i każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z zastrzeżeniem zasad i warunków określonych zgodnie z ust. 2 i 3.”

² Zasady te zostały określone w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

3 Artykuł 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi:

„3. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej”.

4 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący wyjątków od prawa do dostępu stanowi:

„2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

[...]

chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny [nadrzędny interes publiczny].

[...]

4. W odniesieniu do dokumentów stron trzecich, instytucja skonsultuje się z tą stroną trzecią z zamiarem oceny, czy wyjątek opisany w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie. [W odniesieniu do dokumentów osób trzecich instytucja zasięgnie opinii osoby trzeciej w celu ustalenia, czy wyjątek określony w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie chyba że nie ma wątpliwości co do tego, że dany dokument należy ujawnić albo nie należy go ujawniać.]

5. Państwo członkowskie może zażądać od instytucji nieujawniania dokumentu pochodzącego od tego państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody.

6. Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione [podlegają ujawnieniu].

7. Wyjątki podane w ust. 1–3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu [Wyjątki, o których mowa w ust. 1-3 mają zastosowanie jedynie w okresie, w którym ochrona uzasadniona jest treścią dokumentu]. Wyjątki mogą obejmować maksymalny okres 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych [dokumentów niejawnych] wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie”.

5 Artykuł 7 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący przetwarzania wniosków wstępnych stanowi:

„1. Wszelkie wnioski o dostęp do dokumentów będą bezzwłocznie rozpatrzone. Wnioskodawca otrzyma potwierdzenie wpłynięcia wniosku. [Potwierdzenie wpłynięcia wniosku przesyła się wnioskodawcy.] W ciągu 15 dni roboczych od daty wpłynięcia wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu lub i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i poinformuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. [W ciągu 15 dni roboczych od dnia wpłynięcia wniosku instytucja udostępnia żądany dokument i w tym samym terminie dostarcza go zgodnie z art. 10, albo też zawiadamia wnioskodawcę na piśmie o przyczynach swej całkowitej lub częściowej odmowy, pouczając go o prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.]

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwróci się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji [ponowne rozpatrzenie sprawy].

3. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany [termin, o którym mowa] w ust. 1 może zostać rozszerzony [przedłużony] o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów”.

- 6 Zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, który dotyczy przetwarzania wniosków potwierdzających:

„1. Wniosek potwierdzający zostanie rozpatrzony bezzwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu i zapewni w tym okresie [terminie] dostęp zgodnie z art. 10 lub [albo], w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja poinformuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych [środkach ochrony prawnej], a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego wobec instytucji [wniesieniu skargi przeciwko instytucji] lub złożeniu[u] skargi u [do] rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z warunkami ustalonymi [na zasadach określonych] odpowiednio w art. 230 [WE] i 195 [WE].

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany [termin, o którym mowa] w ust. 1 może zostać rozszerzony [przedłużony] o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanym limicie czasowym [terminie] będzie uważany [uznaje się] za odpowiedź odmowną i będzie uprawniał [uprawnia]

wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji [wniesienia skargi przeciwko instytucji] lub złożenia skargi u [do] rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu WE”.

- 7 W wykonaniu rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja Europejska wydała decyzję 2001/937/WE, EWEA, Euratom z dnia 5 grudnia 2001 r. zmieniającą jej regulamin wewnętrzny (Dz.U. L 345, s. 94), do której załączono przepisy dotyczące prawa dostępu do dokumentów będących w posiadaniu Komisji; przepisy te co do istoty stanowią powtórzenie przepisów wskazanego rozporządzenia nr 1049/2001.

2. Przepisy wspólnotowe dotyczące przywozu bananów

- 8 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów (Dz.U. L 47, s. 1) wprowadziło z dniem 1 lipca 1993 r. wspólny system przywozu z państw trzecich.
- 9 W ramach wskazanego systemu w postaci, w jakiej został on wprowadzony w życie z dniem 1 stycznia 1999 r. na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 404/93 w odniesieniu do przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 293, s. 32), właściwe organy państw członkowskich zobowiązane są do corocznego przekazywania Komisji wykazów przedsiębiorców, którzy zgłosili do tych organów dane dotyczące ilości bananów wprowadzonych do obrotu przez każdego z nich w ciągu okresu referencyjnego, ilości objętej wnioskami o pozwolenia na przywóz złożonymi przez przedsiębiorców na trwający rok oraz ilości bananów rzeczywiście wprowadzonych do obrotu ze wskazaniem numerów wykorzystanych pozwoleń na przywóz [zob. w szczególności rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1442/93 z dnia 10 czerwca 1993 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące zasad przywozu bananów do Wspólnoty (Dz.U. L 142, s. 6) oraz art. 6 ust. 2 i art. 28 ust. 2 rozporządzenia nr 2362/98], jak również, kwartalnie, określonych informacji statystycznych i ekonomicznych dotyczących w szczególności pozwoleń na przywóz (zob. w szczególności art. 21 rozporządzenia nr 1442/93 oraz art. 27 rozporządzenia nr 2362/98).

- 10 Każdy przedsiębiorca tradycyjny ma dostęp do kontyngentów celnych w granicach indywidualnej ilości referencyjnej obliczonej przez właściwy organ państwa członkowskiego na podstawie przywozu dokonanego w określonym czasie. Otrzymywanie wskazanych wykazów pozwala Komisji na weryfikację danych znajdujących się w dyspozycji właściwych organów krajowych i w razie potrzeby na przekazanie wykazów innym państwom członkowskim w celu wykrycia przypadków nieuczciwych zgłoszeń dokonywanych przez przedsiębiorców oraz zapobiegania im. Na podstawie przekazanych danych Komisja ustala, jeśli zachodzi taka potrzeba, jednolity współczynnik dostosowawczy, który ma być stosowany przez państwa członkowskie w stosunku do ilości referencyjnych poszczególnych przedsiębiorców zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 1442/93 oraz art. 6 i 28 rozporządzenia nr 2362/98.

Okoliczności powstania sporu

- 11 Skarżąca Co-Frutta Società cooperativa (spółdzielnia Co-frutta) jest włoską spółdzielnią prowadzącą działalność w zakresie dojrzewiania bananów. Za pośrednictwem włoskiej prasy spółdzielnia ta dowiedziała się o domniemanym nielegalnym przywozie bananów po obniżonych stawkach celnych do Wspólnoty Europejskiej w okresie od marca 1998 r. do czerwca 2000 r., co miało nastąpić w oparciu o sfałszowane pozwolenia na przywóz.
- 12 Skarżąca spółdzielnia jest zdania, iż wskazane operacje przywozu wyrządziły jej szkodę wskutek poważnych zakłóceń cen spowodowanych wprowadzeniem do obrotu we Wspólnocie dodatkowych ilości bananów, co pociągnęło za sobą przekroczenie kontyngentu celnego, oraz że szkoda, jaką wskutek tego poniosła, będzie jeszcze większa, jeżeli okaże się, że operacji przywozu dokonano nie na podstawie sfałszowanych pozwoleń, ale na podstawie pozwoleń, które zostały wydane prawidłowo, jednak w oparciu o fałszywe lub błędne ilości referencyjne, co miało ten skutek, iż ilość referencyjna skarżącej spółdzielni została zmniejszona.
- 13 Wyrokiem z dnia 16 października 2003 r. w sprawie T-47/01, Co-Frutta przeciwko Komisji, Rec. s. II-4441 (zwanym dalej „wyrokiem w pierwszej sprawie Co-Frutta”) Sąd oddalił skargę skarżącej spółdzielni przeciwko pierwszej decyzji Komisji częściowo odmawiającej jej dostępu do określonych dokumentów dotyczących wspólnotowych zasad przywozu bananów.

14 Pismem z dnia 20 stycznia 2004 r. skierowanym do Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Rolnictwa, zarejestrowanym w dniu 21 stycznia 2004 r., skarżąca spółdzielnia zażądała dostępu do wykazu przedsiębiorców tradycyjnych zarejestrowanych w latach 1998–2000 ze wskazaniem:

- a) ilości bananów będących przedmiotem przywozu dokonanego przez poszczególnych przedsiębiorców w latach 1994–1996;
- b) tymczasowej ilości referencyjnej przypisanej każdemu przedsiębiorcy na lata 1998–2000;
- c) pozwoleń (ilości) przyznanych każdemu przedsiębiorcy w latach 1998–2000 i ich wykorzystaniu.

15 Pismem z dnia 10 lutego 2004 r. kierownik wydziału B 1 Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa zawiadomił skarżącą o przedłużeniu terminu przewidzianego na udzielenie odpowiedzi na ten wniosek o 15 dni roboczych. Zwrócił on, między innymi, uwagę na niemożliwość przekazania dokumentów określonych w pkt 14 lit. c), gdyż chodzi o „dokumenty instytucji krajowej nieprzekazane Komisji Europejskiej”.

16 Pismem z dnia 16 lutego 2004 r. skarżąca spółdzielnia poinformowała Komisję o swych wątpliwościach co do zgodności z prawem przedłużenia terminu i wezwała Komisję do przekazania danych natychmiast po otrzymaniu wstępnego wniosku o udostępnienie dokumentów.

- 17 Nie uzyskawszy żadnej odpowiedzi z chwilą upływu przedłużonego terminu, w dniu 13 kwietnia 2004 r., zgodnie z art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, skarżąca spółdzielnia złożyła wniosek potwierdzający w Sekretariacie Generalnym Komisji.
- 18 W dniu 28 kwietnia 2004 r. skarżąca spółdzielnia otrzymała od Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa odpowiedź odmowną na swój wstępny wniosek o udostępnienie dokumentów.
- 19 W dniu 3 maja 2004 r. skarżąca spółdzielnia przesłała nowy wniosek potwierdzający do Sekretarza Generalnego Komisji stwierdzając, iż czynność ta oznacza cofnięcie wniosku z dnia 13 kwietnia 2004 r.
- 20 Pismem z dnia 27 maja 2004 r. kierownik wydziału B 2 Sekretariatu Generalnego Komisji przedłużył termin na udzielenie odpowiedzi na wniosek potwierdzający z dnia 3 maja 2004 r. o 15 dni roboczych.
- 21 W dniu 18 czerwca 2004 r., tj. w dniu upływu przedłużonego terminu na wniosek potwierdzający z dnia 3 maja 2004 r., kierownik wydziału B 2 powiadomił skarżącą spółdzielnię za pomocą poczty elektronicznej o niemożliwości udzielenia jej odpowiedzi w przepisowym terminie, zapewniając równocześnie, iż odpowiedź zostanie udzielona w najbliższym czasie.
- 22 W dniu 30 sierpnia 2004 r. skarżąca otrzymała pismo od Sekretarza Generalnego Komisji noszące datę 10 sierpnia 2004 r. (zwane dalej „decyzją z dnia 10 sierpnia 2004 r.”), w którym co do istoty potwierdzono pierwotną decyzję o odmowie dostępu do dokumentów wydaną przez Dyrektora Generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa w dniu 28 kwietnia 2004 r., równocześnie częściowo udostępniając dokumenty wspomniane w pkt 14 powyżej, co nastąpiło poprzez załączenie do decyzji wykazu przedsiębiorców tradycyjnych zarejestrowanych w latach 1999–2000.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 23 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu odpowiednio w dniu 27 sierpnia (sprawa T-335/04) oraz w dniu 9 listopada 2004 r. (sprawa T-446/04) skarżąca spółdzielnia wniosła skargi w rozpatrywanych obecnie sprawach.
- 24 Postanowieniem prezesa izby drugiej Sądu z dnia 15 października 2007 r. nastąpiło połączenie obu spraw dla potrzeb postępowania ustnego oraz wydania wyroku.
- 25 Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2008 r. strony przedstawiły swe wystąpienia ustne oraz udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu.
- 26 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności odpowiedzi na wstępny wniosek o udostępnienie dokumentów, oznaczonej datą 28 kwietnia 2004 r.; stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji wydanej w dniu 18 czerwca 2004 r. oddalającej potwierdzający wniosek o udostępnienie dokumentów złożony w dniu 3 maja 2004 r. (sprawa T-355/04) oraz stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. (sprawa T-446/04);
 - tytułem środków dowodowych nakazanie Komisji przedstawienia wszystkich odpowiedzi uzyskanych od państw członkowskich w następstwie zasięgnięcia ich opinii w związku z wnioskiem o udostępnienie złożonym przez skarżącą spółdzielnię (sprawa T-446/04);
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania (sprawy T-355/04 i T-446/04).

27 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie bądź oddalenie skargi;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie dopuszczalności*

Argumenty stron

28 Nie podnosząc w sposób formalny zarzutu niedopuszczalności, jak zostało to wskazane podczas rozprawy, Komisja twierdzi, powołując się na wyrok w pierwszej sprawie Co-Frutta, pkt 31, że skarga skierowana przeciwko wszelkiemu aktowi innemu niż decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. jest niedopuszczalna, ponieważ dotyczy aktu, który nie podlega zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 WE.

29 Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że jej żądanie stwierdzenia nieważności decyzji zawartej w piśmie dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa oddalającej jej wniosek wstępny uznać należy za dopuszczalne. Odpowiedź udzielona przez dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa w związku z wnioskiem wstępnym skarżącej spółdzielni nie może być uznana jedynie za akt czysto przygotowawczy,

odrębny od decyzji końcowej, albowiem na tę ostatnią składa się odpowiedź udzielona na wniosek wstępny oraz milczenie, które nastąpiło po złożeniu wniosku potwierdzającego.

- 30 Ponadto skarżąca spółdzielnia twierdzi, że obie skargi w sprawach T-335/04 oraz T-446/04 należy uznać za dopuszczalne. Zdaniem skarżącej spółdzielni, gdyby wyraźna odpowiedź na wniosek potwierdzający została udzielona w terminie albo dotarła do skarżącej spółdzielni z wystarczającym wyprzedzeniem w stosunku do upływu terminu na złożenie skargi na dorozumianą odmowę, z pewnością zaskarżyłaby ona wyłącznie akt wyraźny.

Ocena Sądu

- 31 Należy rozróżnić pomiędzy trzema aktami, które stanowią przedmiot złożonej przez skarżącą spółdzielnię skargi o stwierdzenie nieważności. Pierwszy z nich to odpowiedź na wniosek wstępny o udostępnienie dokumentów, nosząca datę 28 kwietnia 2004 r. (zwana dalej „pismem z dnia 28 kwietnia 2004 r.”); drugi z nich to dorozumiana decyzja oddalająca wniosek potwierdzający (zwana dalej „dorozumianą decyzją”); wreszcie trzeci z nich to decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r.

W przedmiocie pisma z dnia 28 kwietnia 2004 r.

- 32 Należy przypomnieć, że według utrwalonego orzecznictwa przesłanie przez instytucję wspólnotową adresatowi pisma w odpowiedzi na złożony przez niego wniosek nie wystarczy, aby można było uznać takie pismo za decyzję w rozumieniu art. 230 WE podlegającą zaskarżeniu w trybie skargi o stwierdzenie nieważności (zob. wyrok Sądu z dnia 28 października 1993 r. w sprawie T-83/92 *Zunis Holding i in. przeciwko Komisji*, Rec. s. II-1169, pkt 30 oraz przywołane tam orzecznictwo). Jedynie te akty lub decyzje, które wywołują wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy skarżącego poprzez

istotną zmianę jego sytuacji prawnej, mogą stać się przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE (wyrok Sądu z dnia 27 listopada 2007 r. w sprawach połączonych T-3/00 i T-337/04 Pitsiorlas przeciwko Radzie i EBC, Zb.Orz. s. II-4779, pkt 58).

- 33 Ponadto, w odniesieniu do aktów prawnych bądź decyzji, których opracowanie odbywa się w kilku etapach, w szczególności w ramach procedury wewnętrznej, zaskarżeniu podlegają jedynie środki, które w sposób ostateczny określają stanowisko instytucji w momencie zakończenia owej procedury, co wyklucza środki przejściowe, których celem jest przygotowanie ostatecznej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. s. 2639, pkt 10; postanowienia Sądu z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie T-426/04 Tramarin przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4765, pkt 25 oraz z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie T-312/06 FMC Chemical przeciwko EUBZ, niepublikowane w Zbiorze, pkt 43).
- 34 Postępowanie w sprawie udostępnienia dokumentów Komisji, przebiega dwuetapowo. W ramach etapu pierwszego wnioskodawca które podlega art. 6–8 rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 2–4 załącznika do decyzji 2001/937 kieruje do Komisji wstępny wniosek o udostępnienie dokumentów. Co do zasady, Komisja powinna udzielić odpowiedzi na wniosek wstępny w terminie 15 dni roboczych od dnia jego zarejestrowania. W ramach etapu drugiego, w razie całkowitej lub częściowej odmowy udostępnienia dokumentów, wnioskodawca może złożyć – w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania wstępnej odpowiedzi od Komisji – wniosek potwierdzający do Sekretarza Generalnego Komisji; na wniosek ten Sekretarz Generalny Komisji winien udzielić odpowiedzi, co do zasady, w terminie 15 dni roboczych od dnia jego zarejestrowania. W razie całkowitej lub częściowej odmowy udostępnienia dokumentów, wnioskodawca może wnieść skargę sądową przeciwko instytucji lub złożyć skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich na zasadach określonych, odpowiednio, w art. 230 WE i art. 195 WE.
- 35 W świetle orzecznictwa, z art. 3 w związku z art. 4 załącznika do decyzji nr 2001/937 oraz z art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika jasno, że odpowiedź na wniosek wstępny stanowi tylko pierwsze zajęcie stanowiska, które umożliwia wnioskodawcy zwrócenie się do Sekretarza Generalnego Komisji o ponowne rozpoznanie sprawy (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawach połączonych T-391/03 i T-70/04 Franchet i Byk przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2023, pkt 47).

36 W konsekwencji dopiero akt wydany przez Sekretarza Generalnego Komisji, który ma charakter decyzji i zastępuje w całości wcześniejsze rozstrzygnięcia, może wywoływać skutki prawne mogące naruszyć interesy skarżącego, wobec czego może stać się przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na mocy art. 230 WE (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Franchet i Byk przeciwko Komisji, pkt 47–48; zob. podobnie i analogicznie ww. wyrok w pierwszej sprawie Co-Frutta, pkt 30–31). A zatem odpowiedź na wniosek wstępny nie wywołuje skutków prawnych i nie może zostać uznana za akt zaskarżalny.

37 Z powyższego wynika, iż skargę wniesioną w sprawie T-355/04 należy odrzucić w zakresie, w jakim została ona skierowana przeciwko pismu z dnia 28 kwietnia 2004 r.

W przedmiocie dorozumianej decyzji odmownej

38 Gdy chodzi o żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji, skarżąca słusznie twierdzi, że tego rodzaju decyzja zostaje wydana z chwilą upływu terminu na udzielenie odpowiedzi. Wniosek potwierdzający został bowiem złożony przez skarżącą spółdzielnię w dniu 3 maja 2004 r. i został on zarejestrowany przez Komisję dnia 4 maja 2004 r. Termin na udzielenie odpowiedzi wynoszący 15 dni roboczych został przedłużony o dalsze 15 dni roboczych na mocy pisma Komisji z dnia 27 maja 2004 r. Ten nowy termin upłynął w dniu 18 czerwca 2004 r. A zatem na mocy art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 brak odpowiedzi ze strony Komisji należy uznać, z chwilą upływu terminu, za udzielenie odpowiedzi odmownej, która może stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności.

39 W tej kwestii należy przypomnieć, że brak interesu prawnego stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, której występowanie sąd wspólnotowy może zbadać działając z urzędu (zob. wyrok Sądu z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3253, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 40 Należy także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy skarżący ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu (zob. ww. wyrok w sprawie MCI przeciwko Komisji, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 41 Interes prawny skarżącej dotyczący przedmiotu skargi winien występować już na etapie wnoszenia skargi pod rygorem jej odrzucenia.
- 42 Ponieważ Komisja nie była w stanie udowodnić w jakiej dacie nastąpił odbiór przez skarżącą pisma zawierającego decyzję z 10 kwietnia 2004 r., w szczególności poprzez przedstawienie potwierdzenia odbioru, przyjąć należy, iż w chwili wnoszenia skargi w sprawie T-355/04 skarżąca miała interes prawny i w tej dacie skarga była dopuszczalna.
- 43 Wymagane jest jednak, pod rygorem umorzenia postępowania, trwanie interesu prawnego aż do chwili wydania orzeczenia, co oznacza, że w wyniku wniesienia skargi sytuacja skarżącego może ulec poprawie (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42; zob. także podobnie postanowienie Sądu z dnia 17 października 2005 r. w sprawie T-28/02 First Data i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4119, pkt 35-38).
- 44 Jeżeli w toku postępowania odpadnie interes prawny skarżącego, wówczas rozstrzygnięcie sprawy co do istoty przez Sąd nie będzie mogło doprowadzić do poprawy jego sytuacji (ww. wyrok w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, pkt 43).
- 45 W niniejszej sprawie należy rozważyć, czy rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi wniesionej w sprawie T-355/04 nie stało się bezprzedmiotowe gdyż skarga ta skierowana jest przeciwko decyzji dorozumianej, w zakresie, w jakim skarżąca spółdzielnia nie ma już interesu prawnego w jej zaskarżeniu z uwagi na wydanie

decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., której stwierdzenia nieważności domaga się ona w sprawie T-446/04. Wydając bowiem decyzję wyraźną w dniu 10 sierpnia 2004 r. Komisja *de facto* cofnęła swą decyzję dorozumianą wydaną wcześniej.

⁴⁶ Tymczasem ewentualne stwierdzenie nieważności decyzji dorozumianej z uwagi na wadę formalną oraz stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. z uwagi na brak kompetencji mogłyby doprowadzić jedynie do wydania nowej decyzji o tej samej treści co decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. [zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 6 lipca 1983 r. w sprawie 117/81 Geist przeciwko Komisji, Rec. s. 2191, pkt 7; wyroki Sądu: z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawie T-43/90 Díaz García przeciwko Parlamentowi, Rec. s. II-2619, pkt 54 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko Urzędowi Harmonizacji na Rynku Wewnętrznym (sprawa TDI), Rec. s. II-5167, pkt 97–98]. Ponadto rozpoznania skargi na decyzję dorozumianą nie uzasadnia ani cel w postaci uniknięcia bezprawności w znaczeniu użytym w pkt 50 ww. wyroku w sprawie Wunenburger przeciwko Komisji, ani też cel w postaci ułatwienia ewentualnego wniesienia skargi odszkodowawczej, albowiem wskazane cele mogą zostać osiągnięte poprzez rozpoznanie skargi wniesionej w sprawie T-446/04.

⁴⁷ Z całokształtu powyższych rozważań wynika, że nie ma już potrzeby rozpoznawania skargi w sprawie T-355/04.

2. *Co do istoty*

⁴⁸ Na poparcie swej skargi w sprawie T-446/04 skierowanej przeciwko decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. skarżąca spółdzielnia podnosi co do istoty cztery zarzuty. Zarzut pierwszy oparty jest na braku kompetencji Komisji do wydania decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. z uwagi na naruszenie terminów procesowych określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz w decyzji 2001/937. Zarzut drugi oparty jest na braku uzasadnienia dla przyłączenia się przez Komisję do stanowiska niektórych państw członkowskich oraz na niespójności uzasadnienia pisma z dnia 28 kwietnia 2004 r., co stanowi naruszenie przepisów dotyczących zasięgania opinii osób trzecich. Zarzut trzeci oparty jest na braku uzasadnienia oraz na błędnym zastosowaniu wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, jak również na błędnym i niespójnym charakterze

częściowej odmowy udostępnienia określonych dokumentów. Zarzut czwarty oparty jest na braku rozstrzygnięcia w przedmiocie dokumentów, o których mowa w pkt 14 lit. c) powyżej.

W przedmiocie zarzutu pierwszego opartego na braku kompetencji Komisji do wydania decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. oraz na naruszeniu terminów procesowych określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz w decyzji 2001/937

W przedmiocie części pierwszej zarzutu opartej na braku kompetencji Komisji do wydania decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r.

— Argumenty stron

- 49 Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. została wydana przez Komisję już po tym, gdy Komisja utraciła kompetencję do rozpoznania wniosku potwierdzającego. Skarżąca spółdzielnia odwołuje się w tym zakresie do art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 50 Ponieważ wniosek potwierdzający skarżącej spółdzielni został złożony w dniu 3 maja 2004 r., a Komisja przedłużyła termin na udzielenie odpowiedzi pismem z dnia 27 maja 2004 r., termin ten upłynął w dniu 18 czerwca 2004 r. Tymczasem skarżąca podkreśla, że decyzja Sekretarza Generalnego Komisji nosi datę 10 sierpnia 2004 r. oraz że otrzymała ona tę decyzję dopiero w dniu 30 sierpnia 2004 r.
- 51 Skarżąca spółdzielnia jest zdania, że w wypadku gdy norma prawna każe wiązać z milczeniem Komisji określone znaczenie polegające na odrzuceniu wniosku, które może zostać zaskarżone, wówczas dorozumiane odrzucenie stanowi ostateczną decyzję Komisji, równocześnie pozbawiając ją kompetencji do dalszego rozpoznawania wniosku, przy czym nie ma potrzeby, by norma ta wyraźnie stanowiła o utracie kompetencji.

- 52 Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że stwierdzenie, iż Komisja ma w każdym czasie możliwość wydania decyzji wyraźnej po przyjęciu dorozumianej decyzji o odrzuceniu, skłaniałoby Komisję do lekceważenia terminów zawitych określonych przez przepisy o dostępie do dokumentów. Stanowiłoby to, zdaniem skarżącej spółdzielni, oczywisty zamach na zasadę pewności prawa i zmuszałoby obywateli do wnoszenia dwóch skarg o stwierdzenie nieważności – jednej skierowanej przeciwko decyzji dorozumianej oraz drugiej skierowanej przeciwko decyzji wyraźnej; w takim właśnie położeniu znalazła się skarżąca spółdzielnia.
- 53 Komisja twierdzi, że terminy procesowe określone w rozporządzeniu nr 1049/2001 mają za cel jedynie zapewnienie tak szybkiego, jak to możliwe przebiegu postępowania pozwalającego wnioskodawcy na otrzymanie w rozsądnym terminie ostatecznej decyzji dotyczącej jego wniosku o udostępnienie. Gdyby terminy te miały charakter zawity, każda decyzja wydana z opóźnieniem w odniesieniu do wniosku potwierdzającego byłaby nieważna z uwagi na brak kompetencji instytucji i to nawet w wypadku, gdyby decyzja ta stanowiła ostatecznie o udostępnieniu żądanych dokumentów.
- 54 Komisja dodaje, że ewentualna szkoda wyrządzona przez przekroczenie terminu może zostać wzięta pod uwagę przy ocenie pozaumownej odpowiedzialności instytucji. W każdym razie przekroczenie terminu nie może wpływać na ważność wydanej decyzji.

— Ocena Sądu

- 55 W toku postępowania administracyjnego przed Komisją instytucja ta zobowiązana jest do poszanowania gwarancji proceduralnych przewidzianych w prawie wspólnotowym (zob. wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-348/94 Enso Española przeciwko Komisji, Rec. s. II-1875, pkt 56 oraz z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie T-410/03 Hoechst przeciwko Komisji, Zb.Orz., s. II-881, pkt 128).

- 56 Ustanowiony w art. 8 ust. 1–2 rozporządzenia nr 1049/2001 termin wynoszący 15 dni roboczych, który może być przedłużony, w którym instytucja zobowiązana jest udzielić odpowiedzi na wniosek potwierdzający, ma charakter zawity. Jego upływ nie pozbawia jednak instytucji kompetencji do wydania decyzji.
- 57 Gdyby bowiem ustawodawca pragnął, by milczenie instytucji miało taki skutek, uczyniłby stosowną wzmiankę we właściwych przepisach. Komisja trafnie przywołuje w tym względzie art. 4 ust. 3–4 oraz art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23). Przepisów takich brak w rozporządzeniu nr 1049/2001.
- 58 W zakresie dostępu do dokumentów ustawodawca przewidział konsekwencje przekroczenia terminu określonego w art. 8 ust. 1–2 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowiąc w art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, iż jego naruszenie przez instytucję otwiera możliwość skierowania sprawy na drogę sądową.
- 59 W tych okolicznościach skutki, jakie skarżąca spółdzielnia pragnie przypisać przekroczeniu przez Komisję terminu określonego w art. 8 ust. 1–2 rozporządzenia nr 1049/2001 należy uznać za nieproporcjonalne. Żadna zasada prawna nie stanowi bowiem, by organ administracji tracił swą kompetencję do udzielenia odpowiedzi na wniosek strony, nawet po przekroczeniu wyznaczonego w tym celu terminu. Mechanizm dorozumianej decyzji odmownej został ustanowiony w celu uniknięcia ryzyka, iż organ administracji postanowi w ogóle nie ustosunkowywać się do wniosku o udostępnienie dokumentów i uniknie wszelkiej kontroli sądowej; nie ma on natomiast na celu uczynienia bezprawną wszelkiej decyzji wydanej z opóźnieniem. Wręcz przeciwnie, organ administracji zobowiązany jest co do zasady do udzielenia, choćby z opóźnieniem, uzasadnionej odpowiedzi na każdy wniosek złożony przez podmiot podlegający władztwu administracyjnemu. Tego rodzaju rozwiązanie zgodne jest z celem mechanizmu dorozumianej decyzji odmownej, który polega na tym, by pozwolić podmiotom podlegającym władztwu administracyjnemu na zaskarżenie bezczynności organu administracji w celu uzyskania od tego organu uzasadnionej odpowiedzi.

60 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca spółdzielnia, tego rodzaju wykładnia nie uchybia celowi art. 253 WE w postaci ochrony praw podmiotów podlegających władztwu administracyjnemu i nie pozwala Komisji na lekceważenie terminów zawitych określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001 i w decyzji 2001/937. Naprawienie ewentualnej szkody spowodowanej brakiem poszanowania terminów na udzielenie odpowiedzi może bowiem być dochodzone przed Sądem w trybie skargi odszkodowawczej.

61 W świetle całokształtu powyższych rozważań pierwszą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej, opartej na uchybieniu terminom procesowym ustanowionym w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz w decyzji 2001/937

— Argumenty stron

62 Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że Komisja uchybiła terminom procesowym dotyczącym dostępu do dokumentów.

63 Ponadto, przedłużenie o 15 dni roboczych terminu na udzielenie przez Komisję odpowiedzi na wniosek potwierdzający z uwagi na konieczność zasięgnięcia opinii osób trzecich odnośnie do określonych dokumentów objętych wnioskiem, o czym zawiadomiono skarżącą spółdzielnię pismem z dnia 27 maja 2004 r., było, zdaniem skarżącej spółdzielni, bezprawne.

64 Jak stwierdza bowiem skarżąca spółdzielnia, zgodnie z art. 2 akapit drugi załącznika do decyzji 2001/937, możliwość przedłużenia terminu o 15 dni roboczych została przewidziana wyłącznie w wypadku wniosków zawiłych lub obszernych. Przepis ten

w ogóle nie wspomina o możliwości przedłużenia terminu w wypadku, gdy Komisja musi zasięgnąć opinii osoby trzeciej odnośnie do wniosku o udostępnienie dokumentu.

⁶⁵ Skarżąca spółdzielnia powołuje się ponadto na art. 5 ust. 5 załącznika do decyzji 2001/937, w świetle którego: „Konsultowana strona trzecia, będąca autorem dokumentu [Osoba trzecia będąca autorem dokumentu, której opinii zasięgnięto], udziela odpowiedzi w nieprzekraczalnym terminie, który nie może być krótszy niż pięć dni roboczych, ale musi umożliwiać Komisji dotrzymanie jej własnych terminów na udzielenie odpowiedzi”. Zdaniem skarżącej spółdzielni, Komisja zobowiązana jest do udzielenia odpowiedzi nawet jeśli autor dokumentów będących przedmiotem wniosku udziela odpowiedzi z opóźnieniem. Ponadto Komisja po raz drugi zasięgnęła opinii zainteresowanych państw członkowskich z naruszeniem przepisów wspólnotowych dotyczących dostępu do dokumentów.

⁶⁶ W swej replice skarżąca spółdzielnia podkreśla, że terminy określone w przytoczonych wyżej przepisach stanowią źródło rzeczywistych obowiązków po stronie Komisji.

⁶⁷ Komisja nie kwestionuje wiążącego charakteru terminów określonych w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz w decyzji 2001/937, twierdzi jednak, że ich nieprzestrzeganie wywołuje wyłącznie skutki procesowe, nie zaś materialnoprawne.

⁶⁸ Gdy chodzi o argument dotyczący naruszenia art. 5 ust. 5 załącznika do decyzji 2001/937, Komisja podkreśla, że zasięgnięcie opinii państw członkowskich było w tym wypadku niezwykle doniosłe, zważywszy na fakt, że stanowiły one osoby trzecie będące autorami dokumentów, a przepisy rozporządzenia nr 1049/2001 przewidują szczególne traktowanie państw członkowskich.

⁶⁹ Komisja podkreśla również, gdy chodzi o zgodność z prawem decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., iż Sekretarz Generalny nie zasięgnął ponownie opinii państw członkowskich po zarejestrowaniu wniosku potwierdzającego. W celu przygotowania odpowiedzi na ten wniosek, osoby należące do właściwych służb Sekretariatu Generalnego po prostu

ponownie omówiły całość akt sprawy, w szczególności z uwzględnieniem wyników konsultacji zorganizowanej przez Dyрекcję Generalną ds. Rolnictwa.

— Ocena Sądu

- 70 Instytucja, do której wpłynął wniosek o udostępnienie dokumentu wydanego przez państwo członkowskie, oraz to państwo powinny, z chwilą zawiadomienia tego państwa członkowskiego o wniosku przez instytucję, niezwłocznie podjąć lojalne rozmowy na temat możliwego zastosowania wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001, mając na uwadze w szczególności potrzebę umożliwienia instytucji zajęcia stanowiska w terminie określonym w art. 7 i 8 tego rozporządzenia, zgodnie z którym zobowiązana jest ona rozstrzygnąć w przedmiocie tego wniosku o udostępnienie (wyrok Trybunału z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-64/05 P Szwecja przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-11389, zwany dalej „wyrokiem Trybunału w sprawie IFAW”, pkt 86). Artykuł 8 rozporządzenia nr 1049/2001 r. zobowiązuje zatem Komisję do przestrzegania terminu zawitego wynoszącego 15 dni roboczych, który może zostać ewentualnie przedłużony, także w wypadku zasięgnięcia opinii osób trzecich.
- 71 Niemniej jednak przekroczenie terminów określonych w tym przepisie nie wywołuje samo przez się skutku w postaci nieważności decyzji wydanej po tym terminie (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawach połączonych T-44/01, T-119/01 oraz T-126/01 Vieira i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1209, pkt 167–170). Stwierdzenie nieważności decyzji z tego tylko powodu, iż przekroczony został termin określony w rozporządzeniu nr 1049/2001 oraz w decyzji 2001/937 miałby bowiem jedynie skutek w postaci ponownego wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie dostępu do dokumentów. W każdym razie można żądać – poprzez wniesienie skargi odszkodowawczej – naprawienia ewentualnej szkody wynikającej z opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi przez Komisję.
- 72 Gdy chodzi o zgodność z prawem przedłużenia terminu na udzielenie odpowiedzi, przepis art. 2 akapit drugi załącznika do decyzji 2001/937 przewiduje możliwości przedłużenia terminu w wypadku, gdy wniosek ma charakter zawiły. Liczba dokumentów objętych wnioskiem oraz wielość ich autorów, tak jak ma to miejsce w stanie faktycznym niniejszej sprawy, stanowią czynniki, które należy uwzględnić przy dokonywaniu oceny, czy dany wniosek o udostępnienie dokumentów ma charakter zawiły. Z tego względu Komisja poinformowała skarżącą spółdzielnię o konieczności

przedłużenia terminu zgodnie z obowiązującymi przepisami. Należy zatem oddalić argument oparty na bezprawności przedłużenia terminu na udzielenie odpowiedzi.

73 Gdy chodzi ponadto o argument odnoszący się ponownego zasięgania opinii państw członkowskich przez Komisję, skarżąca spółdzielnia nie dostarczyła żadnych dowodów na to, by Komisja zasięgała ich opinii w okresie pomiędzy odrzuceniem wniosku wstępnego a wyraźnym odrzuceniem wniosku potwierdzającego. Argument ten należy zatem oddalić.

74 W konsekwencji zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego opartego na braku uzasadnienia dla przyłączenia się przez Komisję do stanowiska niektórych państw członkowskich oraz na naruszeniu przepisów dotyczących zasięgania opinii osób trzecich

W przedmiocie części pierwszej dotyczącej braku uzasadnienia dla przyłączenia się przez Komisję do stanowiska niektórych państw członkowskich

— Argumenty stron

75 Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że zgodnie z art. 5 załącznika do decyzji 2001/937, gdy chodzi o dokumenty będące w posiadaniu Komisji, ale które pochodzą od osoby trzeciej, to do Komisji należy zbadanie, czy mają zastosowanie wyjątki przewidziane w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001. Komisja powinna była wskazać argumenty, na które się powołała, oparte na uwagach zgłoszonych przez osoby trzecie, których opinii zasięgnęła oraz, w wypadku, gdy nie zgadzała się z tymi uwagami – poddać je stosownej krytyce. Zdaniem skarżącej spółdzielni, nie wystarczy, by państwa członkowskie

stwierdziły, iż odmawiają udostępnienia dokumentów; powinny one w sposób wyraźny zająć stanowisko w przedmiocie wyjątków, na które się powołują.

76 Skarżąca spółdzielnia żąda, by Sąd, w celu zbadania znaczenia oświadczeń państw członkowskich oraz ich oceny dokonanej przez Komisję, nakazał tej instytucji, tytułem środka dowodowego, dostarczenie na podstawie art. 65 lit. b) regulaminu postępowania Sądu wszystkich odpowiedzi udzielonych przez państwa członkowskie, na których oparła swą decyzję.

77 Komisja twierdzi, gdy chodzi o swoje przyłączenie się do odmowy udostępnienia przez większość państw członkowskich, że zgodnie z orzeczeniem w sprawie IFAW (wyrok Sądu z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie T-168/02 IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds przeciwko Komisji, Zb.Orz., s. II-4135, zwany dalej „wyrokiem Sądu w sprawie IFAW”, pkt 58 i 59), sprzeciw państwa członkowskiego, nawet jeśli nie jest on uzasadniony, „stanowi nakaz skierowany do tej instytucji, aby nie ujawniała odpowiedniego dokumentu”.

78 Komisja twierdzi więc, że żądania przeprowadzenia środków dowodowych podniesione przez skarżącą spółdzielnię są bezcelowe, ponieważ odmowy udostępnienia wyrażone przez państwa członkowskie są bez znaczenia zważywszy, że nie wymagają one uzasadnienia, a zarazem są wiążące dla Komisji.

— Ocena Sądu

79 W wyroku Trybunału w sprawie IFAW stwierdzono nieważność decyzji odmawiającej udostępnienia dokumentów będących w posiadaniu Komisji wydanej na tej jedynie podstawie, iż ich ujawnieniu sprzeciwili się państwa członkowskie.

- 80 Poprzez uchwalenie rozporządzenia nr 1049/2001 ustawodawca wspólnotowy uchylił dotychczas obowiązującą zasadę, zgodnie z którą autor dokumentu mógł sprzeciwić się jego ujawnieniu. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wykładnia art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001, który przewiduje, że państwo członkowskie może żądać, by instytucja nie ujawniała dokumentu pochodzącego od tego państwa bez jego uprzedniej zgody, zgodnie z którą państwom członkowskim przyznaje się ogólne i bezwarunkowe prawo weta, skutkujące czysto uznaniowym i nieobjętym obowiązkiem uzasadnienia sprzeciwem wobec ujawnienia jakichkolwiek dokumentów będących w posiadaniu instytucji wspólnotowej z tego tylko powodu, że dokument ten został wydany przez dane państwo członkowskie, jest nie do pogodzenia z celami rozporządzenia nr 1049/2001 (wyrok Trybunału w sprawie IFAW, pkt 58).
- 81 Instytucja nie może bowiem nadać dalszego biegu sprzeciwowi zgłoszonemu przez państwo członkowskie wobec ujawnienia wydanego przez nie dokumentu, jeśli sprzeciw ten pozbawiony jest jakiegokolwiek uzasadnienia, bądź jeśli przedstawione uzasadnienie nie zawiera odniesienia do wyjątków wskazanych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001. Jeśli, mimo wyraźnego wezwania o tej treści przesłanego państwu członkowskiemu przez instytucję, państwo to nadal nie dostarczy takiego uzasadnienia, w przypadku gdy instytucja jest zdania, iż żaden z tych wyjątków nie znajduje zastosowania, jest ona zobowiązana udostępnić dokument będący przedmiotem wniosku (wyrok Trybunału w sprawie IFAW, pkt 88).
- 82 Z tego względu, w wypadku gdy sprzeciw wobec ujawnienia dokumentu, wyrażony przez jedno państwo członkowskie lub więcej państw członkowskich nie spełnia wymogów dotyczących uzasadnienia, Komisja może samodzielnie stwierdzić, że jeden lub więcej wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 1-3 rozporządzenia nr 1049/2001 ma zastosowanie do dokumentów objętych wnioskiem o udostępnienie.
- 83 W niniejszej sprawie, w której Komisja rzeczywiście powołała się na odmowę ze strony niektórych państw członkowskich w odniesieniu do ujawnienia niektórych żądanych dokumentów, powołała się ona, w celu odmowy ich udostępnienia, na wyjątek z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, co zostało wskazane w pkt 4 decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. Z tego względu powoływany brak uzasadnienia przyłączenia się Komisji do odmowy niektórych państw członkowskich nie może pociągać za sobą stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r.

84 W konsekwencji część zarzutu opartą na braku uzasadnienia przyłączenia się Komisji do stanowiska niektórych państw członkowskich należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej opartej na naruszeniu przepisów dotyczących zasięgania opinii osób trzecich

— Argumenty stron

85 Zdaniem skarżącej spółdzielni, po przedłużeniu terminu na udzielenie odpowiedzi z uwagi na powoływaną potrzebę zasięgnięcia opinii państw członkowskich oraz po wskazaniu na wyraźny sprzeciw niektórych państw członkowskich jako na przyczynę odmowy udostępnienia dokumentów, dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Rolnictwa w decyzji, do której odwołuje się pismo z dnia 28 kwietnia 2004 r. wskazał, że odpowiedź i tak byłaby odmowna, albowiem dokumenty, których udostępnienia żądała skarżąca spółdzielnia, należały do zbioru dokumentów niepodlegających udostępnieniu na mocy wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. Skarżąca spółdzielnia wskazuje, że jeżeli Komisja była przekonana od początku postępowania, iż nie może udostępnić dokumentów z uwagi na wyjątek określony w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, nie powinna była zasięgać opinii państw członkowskich.

86 Skarżąca spółdzielnia powołuje się na pkt 56 wyroku Sądu w sprawie IFAW, gdzie stwierdzono, że „obowiązek konsultacji ze stronami trzecimi [obowiązek zasięgania opinii osób trzecich] nałożony na Komisję na mocy art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 nie ma wpływu na prawo decydowania przez nią, czy jeden z wyjątków zawartych w art. 4 ust. 1 i 2 [tego] rozporządzenia ma zastosowanie” i na tej podstawie twierdzi, że art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 zabrania zasięgania opinii osób trzecich w wypadku, gdy jest oczywiste, że dokument nie może zostać udostępniony.

87 Komisja twierdzi, że zaskarżona decyzja stwierdza wyraźnie, że odmowa udostępnienia wynika z dwóch przyczyn występujących łącznie, tj. sprzeciwu państw członkowskich

oraz – niezależnie od tego – wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych przedsiębiorców.

⁸⁸ Zdaniem Komisji nie miało miejsca błędne zastosowanie przepisów dotyczących zasięgania opinii osób trzecich. Komisja wskazuje, że Sąd wielokrotnie orzekał, iż państwa członkowskie traktowane są w sposób szczególny w ramach zasad ustalonych przez rozporządzenie nr 1049/2001, ponieważ zgodnie z art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia instytucje wspólnotowe zobowiązane są do nieudostępniania dokumentów pochodzących od państwa członkowskiego bez jego uprzedniej zgody. Komisja uważa, że nie można ujemnie oceniać faktu zasięgnięcia przez nią opinii państw członkowskich będących autorami dokumentów, których udostępnienia domagała się skarżąca spółdzielnia pomimo faktu, iż Komisja uważała, iż ma obowiązek ich nieudostępniania z uwagi na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych przedsiębiorców tradycyjnych.

⁸⁹ Komisja twierdzi, że nawet gdyby uznać, że zasięgnięcie opinii państw członkowskich odbyło się bezprawnie, brak jest wystarczających powodów do stwierdzenia nieważności odmowy udostępnienia, ponieważ odmowa ta pozostaje całkowicie uzasadniona z uwagi na drugi z powołanych wyjątków, dotyczący ochrony interesów handlowych przedsiębiorców.

— Ocena Sądu

⁹⁰ Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że Komisja może połączyć zasięgnięcie opinii państw członkowskich z powołaniem się na jeden z wyjątków określonych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 (wyroki Sądu: z dnia 5 marca 1997 r. w sprawie T-105/95 WWF UK przeciwko Komisji, Rec. s. II-313, pkt 61; z dnia 17 czerwca 1998 r.

w sprawie T-174/95 Svenska Journalistförbundet przeciwko Radzie, Rec. s. II-2289, pkt 114 oraz z dnia 13 września 2000 r. w sprawie T-20/99 Denkavit Nederland przeciwko Komisji, Rec. s. II-3011, pkt 40).

⁹¹ W wyroku w sprawie IFAW Trybunał orzekł, że nawet w wypadku zgłoszenia sprzeciwu przez państwa członkowskie w odniesieniu do udostępnienia określonego dokumentu Komisja powinna z urzędu powołać się na jeden z wyjątków określonych w art. 4 ust. 1–3 rozporządzenia nr 1049/2001 w celu odmowy udostępniania żądanych dokumentów (wyrok Trybunału w sprawie IFAW, pkt 68 i 99).

⁹² Zakładając nawet, że zasięgnięcie opinii państw członkowskich przez Komisję było bezprawne, okoliczność ta jest bez znaczenia z punktu widzenia zasadności powołania się na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osób trzecich, który stanowi zresztą przedmiot zarzutu trzeciego.

⁹³ Z tego względu nie sposób uznać obu uzasadnień podniesionych przez Komisję za wzajemnie sprzeczne, wobec czego drugą część niniejszego zarzutu uznać należy za bezzasadną.

⁹⁴ Zarzut niniejszy należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego braku uzasadnienia oraz błędnego zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, jak również dotyczącego błędnego i niespójnego charakteru częściowej odmowy udostępnienia określonych dokumentów

W przedmiocie części pierwszej dotyczącej braku uzasadnienia zastosowania art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

— Argumenty stron

- ⁹⁵ Skarżąca spółdzielnia zauważa, że zaskarżona decyzja jedynie parafrazuje brzmienie art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 nie wyjaśniając powodów, dla których Komisja uznała, iż udostępnienie żądanych dokumentów mogłoby naruszyć interesy handlowe zainteresowanych przedsiębiorców. Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że powyższe stanowi naruszenie art. 2 akapit czwarty załącznika do decyzji 2001/937 oraz, na płaszczyźnie bardziej ogólnej, naruszenie obowiązku uzasadnienia określonego w art. 253 WE.
- ⁹⁶ Z powołaniem się na orzecznictwo Trybunału i Sądu skarżąca spółdzielnia twierdzi, że uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi – dokonać jej kontroli. Z powyższego skarżąca spółdzielnia wyciąga wniosek, iż Komisja powinna w analityczny sposób wskazać przyczyny, dla których jest ona zdania, iż wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych ma zastosowanie, oraz że Komisja nie może powoływać się na taki wyjątek bez uzasadnienia. Zdaniem skarżącej spółdzielni, z orzecznictwa wynika ciężący na Komisji obowiązek wskazania, przynajmniej dla każdej kategorii żądanych dokumentów, szczegółowych powodów, tak by adresat decyzji odmownej mógł ocenić jej zasadność.

97 Komisja twierdzi, że skarżona decyzja wskazuje wyraźne powody odmowy poprzez stwierdzenie, że udostępnienie spornych dokumentów mogłoby „zaszkodzić interesom handlowym przedsiębiorców, albowiem nastąpiłoby ujawnienie ilości referencyjnych przyznanych każdemu przedsiębiorcy jak również rzeczywistych rozmiarów przywozu dokonanego przez każdego przedsiębiorcę”, przy czym nie sposób jest wskazać na jakikolwiek interes publiczny związany z ujawnieniem wskazanych dokumentów.

98 Komisja twierdzi, że ilości bananów będących przedmiotem przywozu dokonanego przez każdego przedsiębiorcę pozwalają na określenie rzeczywistych rozmiarów działalności gospodarczej każdego z nich, a także pozwalają na formułowanie prognoz w przedmiocie dalszego rozwoju ich działalności. Komisja jest zdania, że tego rodzaju dane dotyczą stosunków handlowych przedsiębiorstw i nie mają charakteru publicznego. Komisja twierdzi, że skarżąca spółdzielnia, która prowadzi działalność gospodarczą na rynku bananów, nie może w sposób rozsądny twierdzić, że nie zna przyczyny, dla której Komisja powołuje się na szkodę gospodarczą zainteresowanych przedsiębiorców. Na dowód tego Komisja wskazuje na okoliczność, iż skarżąca spółdzielnia przedstawiła rozbudowaną argumentację co do meritum w celu uzasadnienia tezy o błędnym zastosowaniu tego wyjątku.

— Ocena Sądu

99 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi – dokonać jej kontroli (wyrok Sądu z dnia 30 stycznia 2008 r. w sprawie T-380/04 Terezakis przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 70).

100 Nie jest wymagane, by w treści uzasadnienia wskazano wszystkie istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, albowiem oceny, czy uzasadnienie aktu odpowiada wymogom określonym w art. 253 WE dokonuje się nie tylko z uwzględnieniem jego brzmienia, ale także towarzyszących mu okoliczności, jak również całości kształtu przepisów regulują-

cych dane zagadnienie (zob. wyrok Trybunału z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie C-41/00 P Interporc przeciwko Komisji, Rec. s. I-2125, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo oraz ww. wyrok w sprawie Terezakis przeciwko Komisji, pkt 70).

- 101 W odniesieniu do wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów, jeśli instytucja odmawia udzielenia takiego dostępu, musi ona, na podstawie informacji, którymi dysponuje, w każdym przypadku wykazać, że dokumenty, których udostępnienia żądano, faktycznie objęte są wyjątkami wymienionymi w rozporządzeniu nr 1049/2001. Jednakże wskazanie podstaw uzasadniających poufność w odniesieniu do każdego dokumentu może być niemożliwe bez ujawnienia jego zawartości i w konsekwencji pozbawienia wyjątku jego podstawowego celu (ww. wyrok w sprawie Terezakis przeciwko Komisji, pkt 71).
- 102 W niniejszej sprawie Komisja w sposób jasny wskazała, że niezależnie od stanowiska państw członkowskich, wyjątek, na który się powołała odmawiając udostępnienia dokumentów, to wyjątek określony w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Tego rodzaju działanie jest zgodne z wymogami określonymi w wyroku Trybunału w sprawie IFAW (pkt 68 i 99).
- 103 Ponadto, jak słusznie wskazała na to skarżąca spółdzielnia, Komisja w rzeczywistości uzasadniła swą decyzję w sposób zwięzły, zbliżony do brzmienia art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenie nr 1049/2001.
- 104 Niemniej jednak decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r., która została wydana w odpowiedzi na potwierdzający wniosek o udostępnienie dokumentów, liczy sobie pięć stron i obejmuje przejrzystą analizę. W pkt 4 tej decyzji Komisja stwierdza, że w swej praktyce decyzyjnej stale uznawała ilości referencyjne i rzeczywiste rozmiary przywozu dokonywanego przez przedsiębiorców za dane niepodlegające ujawnieniu, albowiem ich ujawnienie mogłoby wyrządzić szkodę interesom handlowym tych przedsiębiorców. Komisja dodaje, że informacje te należą do zakresu zastosowania art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. W pkt 5 wskazanej decyzji Komisja wyjaśnia, iż chciała ona potwierdzić swoje rozumowanie poprzez zasięgnięcie opinii państw członkowskich będących autorami spornych dokumentów. Ponieważ znacząca większość spośród nich potwierdziła sposób rozumowania Komisji w zakresie niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody interesom handlowym zainteresowanych

przedsiębiorców, Komisja postanowiła odmówić udostępnienia żądanych dokumentów pochodzących od państw członkowskich, które sprzeciwiły się ich rozpowszechnieniu na mocy art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001. Komisja ponadto stwierdziła w pkt 7 decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., że interes skarżącej spółdzielni w uzyskaniu dostępu do żądanych dokumentów nie może zostać uznany za nadrzędny interes publiczny.

105 Ponieważ decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. ukazuje w sposób jasny rozumowanie przyjęte przez Komisję, byłoby przesadą żądanie szczegółowego uzasadnienia w odniesieniu do każdej z ocen, na jakich opiera się to rozumowanie. Należy ponadto zauważyć, że określone dane nie mogą zostać udostępnione bez uszczerbku dla skutecznej ochrony interesów handlowych innych przedsiębiorców (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-341/06 P i C-342/06 P Chronopost i La Poste przeciwko UFEX i in., Zb.Orz. s. I-4777, pkt 108–109).

106 Skarżąca spółdzielnia, będąca przedsiębiorcą tradycyjnym działającym na rynku przywozu bananów do Wspólnoty, zażądała udostępnienia jej dokumentów o bardzo szczegółowym charakterze, dotyczących działalności przywózowej jej konkurentów. Jak wynika z wykazu przedsiębiorców, którym Komisja przyznała dostęp do rynku w latach 1999–2000, skarżąca spółdzielnia domaga się udostępnienia jej danych dotyczących przywozu dokonanego przez 622 konkurencyjnych przedsiębiorców mających siedziby w 15 państwach członkowskich. Komisja wskazała w pkt 4 decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., że udostępnienie spornych dokumentów mogłoby „zaszkodzić interesom handlowym przedsiębiorców, albowiem nastąpiłoby ujawnienie ilości referencyjnych przyznanych każdemu przedsiębiorcy jak również rzeczywistych rozmiarów przywozu dokonanego przez każdego przedsiębiorcę”. Nie ulega zaś kwestii, że rozmiar przywozu dotyczy samego sedna działalności przedsiębiorstw obecnych na rynku przywozu bananów.

107 Z powyższego wynika, że skarżąca spółdzielnia mogła z łatwością pojąć przyczyny odmowy, z jaką się spotkała, a Sąd miał możliwość wykonania kontroli. Dlatego decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. nie jest dotknięta wadą w postaci naruszenia obowiązku uzasadnienia.

108 Pierwszą część zarzutu trzeciego należy zatem oddalić.

W przedmiocie części drugiej dotyczącej błędnego zastosowania wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

— Argumenty stron

- ¹⁰⁹ Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że przesłanki zastosowania przepisu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 nie zostały spełnione.
- ¹¹⁰ Podkreśla ona, że ogólna zasada udzielania ogółowi jak najszerzego dostępu do dokumentów będących w posiadaniu Komisji, uznana w orzecznictwie Sądu, wymaga, by wszelkie wyjątki były interpretowane w sposób zawężający.
- ¹¹¹ Skarżąca spółdzielnia jest zdania, że w sektorze bananów Komisja nie sprawuje tradycyjnej funkcji organu kontrolującego, który chroni konkurencję, lecz w rzeczywistości Komisja sama – za pośrednictwem kontroli i porównywania danych przekazanych przez państwa członkowskie – przyznaje każdemu przedsiębiorcy jego udział w rynku. Komisja zobowiązana jest więc do zachowania przejrzystości w większym stopniu, aniżeli w innych sektorach.
- ¹¹² Zdaniem skarżącej spółdzielni udostępnienie żądanych dokumentów nie może wyrządzić szkody interesom handlowym innych przedsiębiorców, albowiem sektor handlu bananami stanowi rynek ściśle reglamentowany w ramach wspólnej organizacji rynku bananów, wobec czego inni przedsiębiorcy nie mogą powoływać się na żadną szkodę związaną z naruszeniem poufności danych handlowych.

- 113 Skarżąca spółdzielnia jest zdania, że znajomość żądanych informacji nie może stanowić środka do osiągnięcia nienależnej przewagi konkurencyjnej, lecz stanowi jedynie niezbędny środek do ochrony własnych interesów.
- 114 Z drugiej strony, skarżąca spółdzielnia stwierdza, że stosowanie wyjątków od udostępniania dokumentów jest tu ograniczone, zważywszy na fakt, iż art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2007 stanowi, iż: „[w]yjątki podana w ust. 1–3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu [wyjątki, o których mowa w ust. 1-3 mają zastosowanie jedynie w okresie, w którym ochrona uzasadniona jest treścią dokumentu]”. Wobec tego skarżąca spółdzielnia wskazuje, iż nie mogłaby ona uzyskać przewagi konkurencyjnej w oparciu o sporne dokumenty, ponieważ dotyczą one okresu wcześniejszego o od 4 do 10 lat od dnia złożenia przez nią wniosku.
- 115 Skarżąca spółdzielnia wskazuje ponadto na nadrzędny interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w celu uzasadnienia udostępnienia dokumentów, które w przeciwnym razie objęte byłyby wyjątkiem. Interes ten polega na doniosłości odkrycia nadużyć ze strony jej konkurentów w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania wspólnej organizacji rynku bananów.
- 116 Skarżąca spółdzielnia jest zdania, iż wyjątek, na którym oparta została odmowa Komisji nie może zostać powołany – jedynym przedsiębiorcą, który ponosi szkodę jest skarżąca spółdzielnia, która, nie mając dostępu do żądanych dokumentów, nie może stwierdzić istnienia ewentualnych oszustw w zakresie przywozu bananów.
- 117 Komisja twierdzi, że informacje żądane przez skarżącą spółdzielnię są bezpośrednio powiązane z działalnością każdego przedsiębiorcy i wobec tego z pewnością objęte są one zakresem pojęcia interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia. Fakt prowadzenia działalności w ramach kontyngentów taryfowych nie wyklucza szkody mogącej wyniknąć dla poszczególnych przedsiębiorców z udostępnienia danych o ich działalności handlowej.

- 118 Komisja stwierdza, że jej rola ograniczona jest do ustalania współczynnika dostosowawczego, który stosowany jest w odniesieniu do ogółu ilości referencyjnych określonych przez państwa członkowskie w wypadku, gdy suma wskazanych ilości przekracza całość dostępnych ilości w ramach kontywentów taryfowych. Dlatego nie ciąży na niej żaden obowiązek o szczególnym charakterze.
- 119 Komisja twierdzi, że nie było potrzeby wskazywania szczegółowego uzasadnienia dla każdej kategorii dokumentów, których udostępnienia żądano, zważywszy na okoliczność, iż nie istniały odmienne przyczyny odmowy.
- 120 Ponadto Komisja jest zdania, że dawność żądanych dokumentów nie zmienia w żaden sposób ich szczególnego wpływu na chronione interesy handlowe i podaje tytułem przykładu ochronę archiwów historycznych Wspólnot, która może obejmować okres dłuższy niż 30 lat. Komisja dodaje, że dane z lat 1994–1996 stanowiły podstawę do obliczenia ilości referencyjnych przedsiębiorców tradycyjnych w ramach obecnie obowiązujących zasad przywozu bananów, oraz że dane za lata 1999–2000 są zbyt świeże, by mogły nie być objęte tego rodzaju ochroną.
- 121 Komisja twierdzi, że nie sposób jest uznać, by udostępnienie żądanych dokumentów leżało w interesie publicznym. Podkreśla ona, że skarżąca spółdzielnia ma prawo wytaczać powództwa cywilne w postępowaniach karnych toczących się w sprawie wskazanych przez nią oszustw i dodaje, że w ramach postępowania sądowego gotowa jest dostarczyć właściwym organom ogół dokumentów, jakie będą od niej zażądane.

— Ocena Sądu

- 122 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, wyjątki od zasady dostępu do dokumentów powinny być interpretowane i stosowane w sposób ścisły, tak by nie podważyć ogólnej zasady zapewnienia opinii publicznej jak najszerzego dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji (wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-39/05 P i C-52/05 P Królestwo Szwecji i Maurizio Turco przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-4723, pkt 36; zob. podobnie i analogicznie wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2001 r. w sprawie T-191/99 Petrie i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-3677, pkt 66).
- 123 Ponadto analiza wymagana przy rozpatrywaniu wniosku o udzielenie dostępu do dokumentu powinna mieć charakter konkretny. Sama bowiem okoliczność, że dokument dotyczy interesu chronionego przez jeden z wyjątków, nie jest wystarczająca, by uzasadnić jego zastosowanie (zob. podobnie i analogicznie ww. wyrok w sprawie w sprawie Denavit Nederland przeciwko Komisji, pkt 45). Zastosowanie wyjątku może, co do zasady, być uzasadnione jedynie w wypadku, gdy instytucja uprzednio ustaliła, po pierwsze, czy udzielenie dostępu do dokumentu stanowiłoby konkretne i rzeczywiste zagrożenie dla chronionego interesu oraz, po drugie, w wypadkach, o których mowa w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, czy nie istnieje żaden nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danego dokumentu.
- 124 Konkretnie i indywidualne zbadanie każdego dokumentu jest również niezbędne, ponieważ nawet jeśli jest oczywiste, że wniosek o udostępnienie dotyczy dokumentów objętych wyjątkiem, tylko takie badanie umożliwi instytucji ocenę możliwości przyznania wnioskodawcy częściowego dostępu zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001. W odniesieniu do stosowania kodeksu postępowania w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Rady i Komisji (Dz.U. 1993, L 340, s. 41) Sąd skądinąd uznał za niewystarczającą ocenę dokumentów dokonaną według kategorii zamiast pod kątem konkretnych informacji zawartych w tych dokumentach, albowiem badanie wymagane ze strony instytucji powinno umożliwić jej konkretną ocenę, czy powołany wyjątek rzeczywiście odnosi się do wszystkich informacji zawartych w tych dokumentach (wyrok Sądu z dnia 12 października 2000 r. w sprawie T-123/99 JT's Corporation przeciwko Komisji, Rec. s. II-3269, pkt 46; wyrok Sądu z dnia 13 kwietnia 2005 r. w sprawie T-2/03 Verein für Konsumenteninformation przeciwko Komisji, Zb.Orz., s. II-1121, pkt 73; ww. wyrok w sprawie Franchet i Byk przeciwko Komisji, pkt 117).

- 125 W świetle tych właśnie zasad należy zbadać zastosowanie przez Komisję art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w celu odmowy udostępnienia żądanych dokumentów.
- 126 Zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, instytucje odmawiają udostępnienia dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, w tym praw własności intelektualnej, chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.
- 127 W niniejszej sprawie Komisja powołała się na wyjątek dotyczący naruszenia interesów handlowych przedsiębiorców w celu odmowy udostępnienia wykazu obejmującego, w odniesieniu do każdego przedsiębiorcy, ilości bananów będących przedmiotem przywozu w okresie 1994–1996 oraz tymczasowej ilości referencyjnej przydzielonej każdemu przedsiębiorcy w latach 1999–2000, podkreślając w pkt 3 akapit ostatni decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., że w rozumieniu rozporządzenia nr 2362/98 wykaz przedsiębiorców tradycyjnych za rok 1998 nie istnieje.
- 128 Po pierwsze, należy stwierdzić, że dokumenty te zawierają informacje poufne dotyczące spółek dokonujących przywozu bananów oraz dotyczące działalności handlowej tych spółek, wobec czego należy uznać, iż objęte są one zakresem wyjątku określonego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 129 Po drugie, gdy chodzi o kwestię, czy Komisja zbadała, czy udostępnienie tych dokumentów mogłoby w sposób konkretny i rzeczywisty naruszyć chroniony interes – co kwestionuje skarżąca spółdzielnia ze wskazaniem na ogólnikowość uzasadnienia decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. – należy podkreślić, że w pkt 4 wskazanej decyzji Komisja stwierdziła, że udostępnienie spornych dokumentów mogłoby „zaszkodzić interesom handlowym przedsiębiorców, albowiem nastąpiłoby ujawnienie ilości referencyjnych przyznanych każdemu przedsiębiorcy jak również rzeczywistych rozmiarów przywozu dokonanego przez każdego przedsiębiorcę”.

130 Zasadniczo dopuszczalne jest, by w tym względzie Komisja oparła się na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze. Jednakże musi ona sprawdzić w każdym przypadku, czy znajdujące zazwyczaj zastosowanie do określonego rodzaju dokumentów względy natury ogólnej faktycznie mają zastosowanie do danego dokumentu, którego ujawnienia dotyczy żądanie (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie Królestwo Szwecji i Maurizio Turco przeciwko Radzie, pkt 50).

131 Sporne w niniejszej sprawie dokumenty dotyczą dwóch szczegółowych aspektów wspólnej organizacji rynku bananów – ilości bananów będących przedmiotem przywozu oraz ilości bananów, na których przywóz udzielono pozwoleń poszczególnym przedsiębiorcom tradycyjnym. Dane te pozwalają określić działalność importerów bananów we Wspólnocie. Trudno byłoby wyobrazić sobie, w jaki sposób Komisja mogłaby poddać konkretnemu i indywidualnemu badaniu każdy taki dokument bez wskazywania zawartych w nim danych liczbowych. Należy ponadto podkreślić – co wynika zresztą z wykazu przedsiębiorców, którym Komisja przyznała dostęp do rynku w latach 1999–2000 – że skarżąca spółdzielnia domaga się udostępnienia jej danych dotyczących przywozów dokonanych przez 622 konkurencyjnych przedsiębiorców, mających siedziby w 15 państwach członkowskich. Konkretnie i indywidualne badanie obejmujące zawarte w każdym z nich dane liczbowe albo obejmujące każdy z wykazów przesłanych przez każde z państw członkowskich nie pozwoliłoby na wskazanie przyczyn uzasadniających poufność w odniesieniu do każdego z dokumentów bez rozpowszechniania jego zawartości, a co za tym idzie – bez pozbawiania wyjątku jego zasadniczego celu (zob. analogicznie ww. wyrok w sprawie WWF UK przeciwko Komisji, pkt 65).

132 Gdy chodzi o argument skarżącej spółdzielni, wedle którego udostępnienie żądanych dokumentów nie może naruszyć interesów handlowych pozostałych przedsiębiorców, ponieważ sektor handlu bananami nie stanowi rynku otwartego na wolną konkurencję, należy stwierdzić, że tego rodzaju argumentacja wykluczałaby każdy dokument dotyczący wspólnej organizacji rynku z zakresu zastosowania przepisu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Ponadto, nawet w ramach wspólnej organizacji rynku, udostępnienie danych dotyczących tymczasowych ilości referencyjnych oraz ich rzeczywistego wykorzystania mogłoby zagrozić interesom handlowym zainteresowanych przedsiębiorców, ponieważ dane te pozwalają określić maksymalny potencjalny rozmiar działalności przedsiębiorców, rzeczywisty rozmiar ich działalności, ich pozycję wśród konkurentów, jak również ocenić skuteczność ich strategii handlowych.

- 133 Ponadto należy zbadać, czy niebezpieczeństwo to równoważone jest – jak twierdzi skarżąca spółdzielnia – przez nadrzędny interes publiczny (ww. wyrok w sprawie Królestwo Szwecji i Maurizio Turco przeciwko Radzie, pkt 67 oraz wyrok Sądu z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie T-166/05 Borax Europe przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 51; zob. także pkt 124 powyżej). Wniosek o udostępnienie dokumentów ma na celu zbadanie, czy konkurenci skarżącej spółdzielni dopuszczają się działań nieuczciwych. Skarżąca spółdzielnia zmierza zatem, między innymi, do celu polegającego na ochronie swych własnych interesów handlowych. Nie jest tymczasem możliwe zakwalifikowanie interesów handlowych skarżącej spółdzielni jako „[nadrzędnego] interesu publicznego” polegającego na ochronie interesów handlowych przedsiębiorców tradycyjnych; do tego ostatniego celu zmierza odmowa udostępnienia skarżącej spółdzielni części spośród żądanych przez nią dokumentów. Ponadto realizacja interesu publicznego polegającego na ujawnianiu oszustw w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku bananów jest zadaniem właściwych krajowych i wspólnotowych organów władzy publicznej, które w odpowiednich wypadkach działają na żądanie określonego przedsiębiorcy; nie jest to jednak zadanie samych przedsiębiorców.
- 134 Ponadto skarżąca spółdzielnia powołuje się na art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 i twierdzi, że dane dotyczące rozmiarów przywozu w latach 1994–1996 i 1998–2000 nie powinny już być objęte ochroną.
- 135 Artykuł 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi:
- „Wyjątki podana w ust. 1–3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu [Wyjątki, o których mowa w ust. 1–3 mają zastosowanie jedynie w okresie, w którym ochrona uzasadniona jest treścią dokumentu]. Wyjątki mogą obejmować maksymalny okres 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych [dokumentów niejawnych] wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie”.
- 136 Z przepisu tego wynika, że dokumenty, których udostępnienie mogłoby naruszyć interesy handlowe, objęte są ochroną szczególną, ponieważ ich udostępnienie może zostać zakazane także w okresie dłuższym niż 30 lat. W każdym razie tego rodzaju ochrona musi być uzasadniona zważywszy na treść tych dokumentów.

137 Przedmiotem wniosku o udostępnienie dokumentów jest działalność handlowa polegająca na przywozie, ponieważ obejmują one informacje o podziale rynku, strategii handlowej oraz polityce sprzedaży tych przedsiębiorców. Treść omawianych dokumentów uzasadnia zatem okres ich ochrony.

138 Stwierdzić należy, że z art. 3–4 rozporządzenia nr 2362/98 oraz z art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 250/2000 z dnia 1 lutego 2000 r. dotyczącego przywozu bananów w ramach kontyngentów taryfowych i ilości bananów tradycyjnych AKP, ustalającego ilości orientacyjne dla drugiego kwartału 2000 r. (Dz.U. L 26, s. 6) wynika, iż w doniesieniu do przedsiębiorców tradycyjnych przywóz dokonany w latach 1994–1996 posłużył jako podstawa do określenia ilości referencyjnych na lata 1999–2000. Z tego względu nawet przywóz dokonany w 1994 r. ma bezpośredni wpływ na ilości referencyjne w roku 2000.

139 Dla potrzeb kontroli legalności decyzji Komisji należy przyjąć stan na dzień jej wydania. W dniu 10 sierpnia 2004 r. Komisja badała dokumenty sprzed czterech lat. Tym sposobem, zważywszy na fakt, że dane za rok 1994 wpływają na dane za rok 2000, a odmowa udostępnienia pochodzi z 2004 r., należy uznać, że czteroletni okres ochrony interesów handlowych jest uzasadniony.

140 Należy zatem uznać, że zastosowanie przez Komisję wyjątku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 było uzasadnione.

141 W związku z tym część drugą zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej dotyczącej błędnej i niespójnej odmowy częściowego udostępnienia określonych dokumentów

— Argumenty stron

- ¹⁴² Skarżąca spółdzielnia twierdzi, że decyzja z dnia 10 sierpnia 2004 r. jest również bezprawna z uwagi na naruszenie zasady proporcjonalności, wedle której instytucje zobowiązane są udostępniać dokumenty częściowo w wypadkach gdy nie jest możliwe udostępnienie ich w całości.
- ¹⁴³ Skarżąca spółdzielnia powołuje się także na art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, który wyraźnie stanowi, że jeśli wyjątki dotyczą jedynie części żadanego dokumentu, dokument ujawnia się w pozostałym zakresie. Zdaniem skarżącej spółdzielni, powyższą zasadę udostępniania częściowego stosuje się także w wypadku, gdy wniosek dotyczy szeregu dokumentów.
- ¹⁴⁴ Z powyższego skarżąca spółdzielnia wywodzi, iż Komisja powinna była w każdym wypadku zapewnić jej dostęp do dokumentów pochodzących od tych państw członkowskich, które nie zgłosiły sprzeciwu wobec ich ujawniania, tj. od Republiki Austrii, Republiki Greckiej, Królestwa Szwecji, Królestwa Danii oraz Wielkiego Księstwa Luksemburga. Skarżąca spółdzielnia zarzuca Komisji potraktowanie sprawy w sposób powierzchowny, ponieważ Komisja nie sprecyzowała na etapie odpowiedzi na skargę, że dwa ostatnie spośród wymienionych państw członkowskich wyraziły zgodę na ujawnienie pochodzących od nich dokumentów.
- ¹⁴⁵ Komisja wskazuje, że na mocy jej decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. skarżące spółdzielni zapewniony został częściowy dostęp do żądanych dokumentów, gdyż Komisja przekazała jej wykaz przedsiębiorców tradycyjnych zarejestrowanych we Wspólnocie za rok 2000, która to lista jest identyczna z listą przedsiębiorców zarejestrowanych za rok 1999. W tych okolicznościach niniejsza część zarzutu jest bezprzedmiotowa.

146 Gdy chodzi o wniosek skarżącej spółdzielni zmierzający do uzyskania, na zasadzie dostępu częściowego, dokumentów pochodzących od państw członkowskich, które nie sprzeciwiły się ich udostępnieniu, Komisja zauważa, że dokumenty te – jak zostało to wskazane w decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. – objęte są zakresem wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych przedsiębiorców, wobec czego nie mogą one zostać ujawnione. Brak sprzeciwu ze strony państw członkowskich będących autorami tych dokumentów nie może sam przez się być wystarczającym powodem dla Komisji do ich ujawnienia.

— Ocena Sądu

147 Podkreślić należy, że Komisja rzeczywiście udostępniła skarżącej spółdzielni część dokumentów, o których mowa w pkt 14 powyżej, tj. wykaz przedsiębiorców tradycyjnych zarejestrowanych we Wspólnocie za rok 2000, który to wykaz jest identyczny z wykazem przedsiębiorców zarejestrowanych za rok 1999, jednakże bez wskazywania rozmiarów przywozu dokonanego przez każdego przedsiębiorcę tradycyjnego w latach 1994–1996. Komisja twierdzi, iż nie istnieje wykaz przedsiębiorców tradycyjnych za rok 1998.

148 Gdy chodzi o dokumenty pochodzące od państw członkowskich, które nie zgłosiły sprzeciwu co do ich udostępniania, należy przypomnieć, że Komisja w sposób niezależny powołała się na wyjątek określony w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. W tym względzie i w świetle analizy zarzutu drugiego, treść decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r. uzasadnia fakt, że informacje zawarte w żądanych dokumentach były tego samego rodzaju, niezależnie od państwa członkowskiego, z którego pochodziły, tj. były to dane dotyczące rozmiarów przywozu dokonanego w latach 1994–1996 przez poszczególnych przedsiębiorców oraz dane dotyczące tymczasowych ilości referencyjnych przyznanych każdemu przedsiębiorcy na lata 1999 i 2000. Stwierdzenie, wedle którego ujawnienie tych danych mogłoby naruszyć interesy handlowe innych przedsiębiorców prowadzących działalność w zakresie przywozu bananów, odnosi się zatem do ogółu dokumentów pochodzących z państw członkowskich.

149 Trzecią część zarzutu trzeciego należy zatem oddalić, wobec czego należy oddalić zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego opartego na braku rozstrzygnięcia w przedmiocie pozwoleń

Argumenty stron

- 150 Skarżąca spółdzielnia nie zgadza się z pkt 2 decyzji z dnia 10 sierpnia 2004 r., w którym Komisja wyraźnie odmawia dostępu do dokumentów wymienionych pod lit. c) we wniosku wstępnym.
- 151 Skarżąca spółdzielnia kwestionuje okoliczność, iż Komisja twierdzi, że nie jest w posiadaniu pozwoleń na przywóz wydanych poszczególnym przedsiębiorcom w latach 1998–2000 ani dowodów ich wykorzystania. Skarżąca spółdzielnia powołuje się na wyrok w pierwszej sprawie Co-Frutta (pkt 44–45), w świetle którego jej zdaniem co najmniej dokumenty za lata 1998–1999 zostały przekazane Komisji przez państwa członkowskie.
- 152 Komisja potwierdza, iż nie dysponuje dokumentami wymienionymi we wniosku wstępnym pod lit. c). Dodaje, że państwa członkowskie przekazały jej – na mocy rozporządzenia nr 2362/98 – jedynie dane zbiorcze dotyczące wykorzystania pozwoleń na przywóz za lata 1998–2000, nie zaś dane jednostkowe dotyczące poszczególnych przedsiębiorców. Ponadto nie istnieją żadne dane za rok 1998, albowiem pojęcie przedsiębiorcy tradycyjnego nie występowało w obowiązującym wówczas rozporządzeniu nr 1442/93.
- 153 Komisja stwierdza, że z wyroku w pierwszej sprawie Co-Frutta nie można wywieść, by była ona w posiadaniu dokumentów wymienionych we wniosku wstępnym pod lit. c).

Ocena Sądu

- 154 Podnieść należy, że Komisja stale twierdziła, iż nie jest w posiadaniu dokumentów wymienionych we wniosku wstępnym pod lit. c), tj. wykazu pozwoleń wydanych poszczególnym przedsiębiorcom w latach 1998–2000 oraz danych dotyczących ich wykorzystania.
- 155 Zgodnie z orzecznictwem Sądu wszelkie oświadczenia instytucji o nieistnieniu żądanych dokumentów objęte są domniemaniem zgodności z prawem. Jest to jednak domniemanie wzruszalne, które skarżący może obalić wszelkimi środkami w oparciu o istotne i spójne przesłanki (zob. wyrok Sądu z dnia 26 kwietnia 2005 r. w sprawach połączonych T-110/03, T-150/03 i T-405/03 Sison przeciwko Radzie, Zb.Orz., s. II-1429, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo, jak również ww. wyrok w sprawie Terezakis przeciwko Komisji, pkt 155). Domniemanie to należy zastosować per analogiam w wypadku, gdy instytucja twierdzi, że nie jest w posiadaniu żądanych dokumentów.
- 156 Gdy chodzi o jedyną przesłankę podniesioną przez skarżącą spółdzielnię, opartą na wyroku w pierwszej sprawie Co-Frutta, należy przede wszystkim stwierdzić, że dane, o których jest tam mowa, dotyczą wyłącznie lat 1998–1999. Następnie, gdy chodzi o rok 1998, w pkt 46 tego wyroku stwierdza się, że z art. 4 ust. 4–5 oraz z art. 21 rozporządzenia nr 1442/93 wynika, że państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy wszystkich zarejestrowanych przedsiębiorców, jak również dane zbiorcze dotyczące ilości odnoszących się do wydanych pozwoleń na przywóz oraz wykorzystanych pozwoleń, zebrane w skali kraju, kwartalnie i według kategorii przedsiębiorców. Danych jednostkowych nie dostarcza się z tego tytułu do Komisji. Gdy chodzi o rok 1999, w wyroku w pierwszej sprawie Co-Frutta w pkt 46 powołano się na rozporządzenie nr 2362/98. Tymczasem, gdy chodzi o przedsiębiorców tradycyjnych, art. 28 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 2362/98 stwierdza, że państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy przedsiębiorców ze wskazaniem – w odniesieniu do każdego przedsiębiorcy tradycyjnego – ilości bananów będących przedmiotem przywozu w latach 1994–1996 oraz tymczasowych ilości referencyjnych. Wynika stąd, że przedmiotowe dokumenty nie zawierają informacji wskazanych we wniosku wstępnym skarżącej spółdzielni pod lit. c).

- 157 Z powyższego wynika, że w braku istotnych i spójnych przesłanek wskazujących na okoliczność przeciwną, twierdzenie Komisji, zgodnie z którym nie jest ona w posiadaniu dokumentów wskazanych we wniosku wstępnym pod lit. c), należy uznać za prawdziwe (zob. podobnie i analogicznie ww. wyrok w sprawie Terezakis przeciwko Komisji, pkt 162–167).
- 158 Z powyższych względów niniejszy zarzut należy oddalić i z tego względu należy oddalić skargę w całości.
- 159 Gdy chodzi wreszcie o środki dowodowe, których przeprowadzenia domagała się skarżąca spółdzielnia, należy stwierdzić, że zarówno z akt sprawy, jak i z całości poprzedzających rozważań wynika, że środki te nie byłyby w żaden sposób przydatne dla rozstrzygnięcia sporu. W konsekwencji wnioski zmierzające do tego, by Sąd zarządził przeprowadzenie środków dowodowych należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 160 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca spółdzielnia przegrała sprawę, należy, zgodnie z żądaniem Komisji, obciążyć ją kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Nie ma już potrzeby orzekania w przedmiocie skargi w sprawie T-355/04.**
- 2) Skarga w sprawie T-446/04 zostaje oddalona.**
- 3) Co-Frutta Soc.coop. zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 stycznia 2010 r.

Podpisy